

Manifest

Brussel heeft Josse De Pauw als kunstenaar gevormd.

Aan hem de eer om in dit 'stadsnummer'
een tekst te kiezen en in te leiden.

Van saters en eiknimfen

Van wat ik net niet gezien heb en waar ik toch over wil vertellen. Van het koortsige geritsel in het struikgewas, het snelle wegwezen, het nazinderen. Van de lichtflits aan de nachtelijke hemel (te snel voor een vliegtuig en in UFO's geloof ik niet). Saters en eiknimfen: over angst en hoop en de onzinnigheid als pleisterplek.

De zinnigheid is vanzelfsprekend regelgevend. Heeft een doel en bij het doel horen de geheiligde middelen. De dag heeft zin. Onzinnig is de nacht. Menselijke hoogmoed laat ons denken dat de nacht ons de slaap gunt. De nacht gunt ons niets. De nacht beangstigt ons, we kruipen ervoor weg, diep onder de dekens, alles op dubbel slot. Want in het donker valt geen gelijk te halen. Het is blind tasten, struikelen en stoten. Maar met grote aandacht: zinnelijk.

(Zinnig, onzinnig, zinnelijk: zie hoe het woord zich in bochten wringt)

Ik wandel graag en veel door Brussel: mijn bos.

Echte wandelaars met kniebroeken en rugzakken zullen wat ik doe, slenteren noemen. Het is mij al goed. Zolang ik maar geen doel moet hebben, de gedane kilometers niet moet bijhouden, de namen van belangrijke plaatsen mag vergeten.

Ik zet voet voor voet en soms even terug omdat er iets in het struikgewas bewoog. Het leven slentert in mijn ritme aan mij voorbij en in elke etalage maak ik er even deel van uit. Straks valt de nacht en alles wat niet kan of wil slapen slentert voort. 't Is al nieuwsgierigheid in het donker. De ruzies worden heftiger, het liefhebben ook. En er worden vragen gesteld. De antwoorden zijn voor morgen, in het daglicht, als er door anderen weer volop klaar gekeken wordt.

Josse De Pauw